

Тренувати ВІРУ

Карі Браун

Співробітник редакції церковних журналів
Грунтується на справжніх подіях

*“Я покажу тобі віру свою від діл моїх”
(Якова 2:18).*

Кларі швидко і впевнено провела м'яч через усе поле. *Ось так,*—подумала вона. Найвища і найпрудкіша дівчина в команді упродовж усієї гри невідступно слідувала за Кларі. Але зараз вона переключилася на іншого гравця. Для Кларі то був шанс!

Вона швидко вивернулася від ще одного гравця і зайняла позицію. Потім підстрибнула і зробила кидок. М'яч полетів у повітря, і Кларі затамувала подих. *Будь ласка, влучи.*

М'яч влучив у кільце.

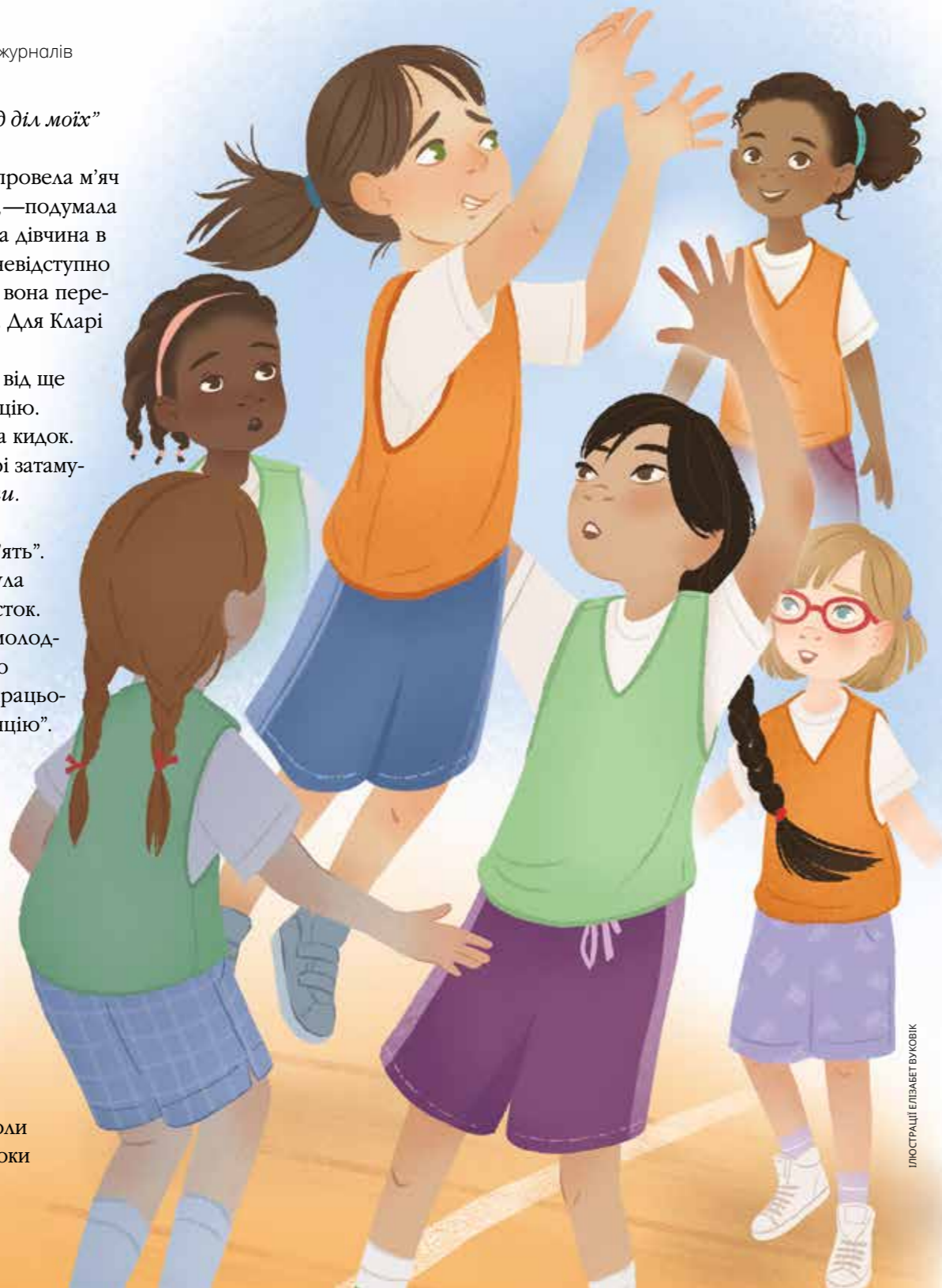
Члени команди дали їй “п'ять”. Потім тренер Гарсія поглянула на таймер і засвистіла у свисток. “Тренування закінчено! Усі молодці! Побачимося завтра. Гарно відпочиньте, бо будемо відпрацьовувати біг на коротку дистанцію”.

Кларі важко зітхнула й пішла збирати речі. Потім вона побачила, що тренер Гарсія кличе її, махаючи рукою.

“Привіт, Кларі,—сказала вона.— Ти сьогодні добре попрацювала. Я знаю, що на тренуваннях ти дійсно стараєшся. Я тобою пишаюся”.

“Дякую”,—сказала Кларі, широко усміхнувшись.

Вона все ще усміхалася, коли йшла до маминої машини. Поки

ІЛЮСТРАЦІЇ ЕЛЕНАЕТ БУКОВІК

вони їхали додому, вона прокручувала в голові свій останній кидок. Особливо, як м'яч опинився в сітці. Вона майже не зважала на конференційний виступ, який слухала мама.

Але потім щось раптово привернуло її увагу. Промовець казав: “Ми повинні приділяти час, щоб активно тренувати свою віру”. Слова “активно тренувати” були схожі на те, що вона чує на баскетбольному майданчику. *Як можна тренувати віру?*—подумала Кларі.— *Хіба ми бігаємо з вірою? Або ведемо віру, як м'яч?*

Кларі звернулася до мами. “Як ти тренуєш віру?”—запитала вона.

Мама усміхнулася. “А як ти покращуєшся у своєму вмінні грати в баскетбол?”

“Я тренуюся,—сказала Кларі.— Мій тренер каже, як мені грати краще. І коли ми робимо вправи, я стараюся виконувати їх правильно”.

“Це легко?”

“Ні!”—сказала Кларі, згадуючи про те, як стомлюються ноги після спринтерських забігів. “Мені потрібно багато тренуватися”.

Мама кивнула головою. “Небесний Батько хоче, аби ми мали віру в Нього, але нам потрібно над цим працювати. Він дав нам можливості тренуватися і покращуватися”.

“Що ти маєш на увазі?”

“Він просить нас розмовляти з Ним у молитві. Його можна порівняти з тренером. Він дає нам Писання. Їх можна порівняти зі схемою гри. І Він через пророків заохочує нас навчатися всією сім'єю. Наша сім'я подібна до...”

“До команди!”—перебила Кларі.

“Саме так! Наша сімейна команда працює і тренується разом,—сказала мама.— То що ж відбувається, коли ти тренуєшся, Кларі?”

“Я стаю вправнішою”,—відповіла вона. Кларі подумала про те, як було приємно зробити останній кидок після наполегливих тренувань упродовж усього тижня.

“Саме так. Коли ми тренуємося, то виявляємо віру. Це зміцнює наше свідчення. І ми стаємо щасливішими”.

Кларі ніколи не думала про віру в такому ракурсі. Вона чула, що віра, як зернятко. Але вона ніколи не думала, що її можна порівняти із грою в баскетбол! Вона подумала про те, як тренер складає план тренувань для їхньої команди. *Може я також складу план тренувань,*—подумала вона,—*тільки для віри!* Як тільки Кларі повернулася додому, вона знайшла великий блокнот і почала писати:

- Молитва—вранці та ввечері
- Вивчення Писань—щодня
- Відвідування церкви—кожної неділі

Можливо, тренування віри не зовсім схоже на баскетбольні тренування. Але тренування є тренуванням. Вона відчула всередині радість і тепло, коли дивилася на свій план. Вона довіряла Небесному Батькові й знала, що Він їй допоможе! ●

* Річард Г. Скотт, “Зробіть застосування віри своїм головним пріоритетом”, *Ліягона*, лист. 2014, сс. 92–95.

